

[Glistrup]

ved de bakteriesvulster, der sidder og udsuger en krop. Når den gode læge kommer og vil skære denne svulst, denne bakterieansamling, væk, er det måske set fra bakteriens standpunkt en anarkist, der kommer, men for det danske samfundslegemes vedkommende er skam det at af skære SV-regeringen fra at kunne fortsætte med at forværre tilstandene i Danmark en god lægegerning, som vi gør med fremskridtsideologien over for det danske samfundslegeme, over for den danske befolkning.

Hr. Ellemann-Jensen udtrykte det så glimrende med denne store sten, som står i vejen, i form af gælden til udlandet, og den skal vi se at have fjernet. Der kan vi jo se sort på hvidt, hvad regeringen har gjort. Den har gjort den store sten 10 pct. større i den tid, den har siddet. Den har nemlig forøget gælden fra omkring 57 mia kr. til omkring 62,5 mia kr. Selv bedømt med dens egne målestokke, som hr. Ellemann-Jensen udviklede, gør denne regering altså bare tingene værre og værre.

Statsministeren fandt, at mit første indlæg havde været et hulter-til-bulter-indlæg, forvirret tågetale, men det behøver jo i og for sig ikke at sige noget om mit indlæg. Jeg tror, sagt i al venlighed, at det siger mere om statsministeren. Forholdet er nemlig det, at her i 1970'erne har landets statsminister mindre forståelse for og indsigt i, hvad nytænkerverbevægelsen i grunden er, end forgængeren Jacob Estrup havde forståelse for Louis Pios og Geleffs indsats i 1870'erne. Og det er tragisk, når det gamle regimes folk forstår så lidt af det, der er nutiden, det, der er fremtiden for vort land.

Ninn-Hansen (KF):

Der er jo ingen debat, der er helt overflødig, for nu oplever vi i hvert fald det, synes jeg, meget afgørende, at hr. Glistrup og jeg bliver enige på et ganske afgørende punkt. Det er nemlig fuldstændig rigtigt, hvad hr. Glistrup sagde: fremskridtspartiet er ikke noget konservativt parti. Folk, der har en konservativ indstilling, har intet at gøre i fremskridtspartiet. Det er nemlig noget helt og aldeles afgørende, at en konservativ vedstår det samfund, der er bygget op. Han ønsker ikke at eksperimentere sig ud af noget, hvorved man kan miste noget afgørende

uden at vide, hvad han får i stedet for. Og sådan er situationen jo, hvis han støtter fremskridtspartiets politik. Derfor er fremskridtspartiet et antikonservativt parti. Det er ganske og aldeles rigtigt. Så fik vi det fastslået, endda i enighed. Det er da godt, vi kan blive enige om noget.

Jeg har ingen bemærkninger at gøre til statsministerens betragtninger omkring den parlamentariske form, vi må arbejde under. Det svarer i det væsentlige til, hvad jeg også var inde på. Derimod må jeg erklære min absolutte uenighed med statsministeren, når han siger, at det, vi har brug for i Vesten, er mere socialisme.

Efter at have sagt det kan jeg så gå over til regeringspartnern, udenrigsministeren. Jeg er da helt klar over, at udenrigsministeren er blevet præget af diplomatisk sprogbrug, men jeg håber ikke, det alene er sproget, der forhindrer udenrigsministeren i at sige det samme, som hans politiske ordfører sagde. Jeg går ud fra, at udenrigsministeren betragter denne udtalelse fra den politiske ordfører, der også flovt bliver siddende på sin plads, som ikke kan vedstå den udtalelse, han har fremsat i et blad, om, at en gammel samarbejdspartner skulle føre et lille, snusket spil, som en uheldig og ødelæggende udtalelse. Og så kan det jo være meget godt, at udenrigsministeren kan dække sig bag sin diplomatiske form, så han ikke behøver at sige det lige så direkte, som jeg nu har oversat hans tale.

Jeg går også ud fra, at den diplomatiske sprogform ikke forhindrer udenrigsministeren i at tale konkret. Når ministeren nu siger, at der er nogle konservative udtalelser, der skuffer ham, så vil jeg egentlig gerne vide, hvilke det er. Og når udenrigsministeren siger, at i den konservative politik ligger ikke det, der gjorde tidligere, med borgerlige stemmer, der arbejder, så må jeg også spørge udenrigsministeren: hvad tænker udenrigsministeren på? Tænker udenrigsministeren på den udtalelse, der kom fra den konservative folketingsgruppe i går, med en opfordring til regeringen om nu at fremlægge sin politik til løsning af overenskomstforhandlingerne? Er det netop ikke borgerlige stemmer, der arbejder? Tænker udenrigsministeren på de 6 eller 7 samråd, vi har haft i arbejdsmarkedsudvalget, hvor vi hver gang har opfordret regeringen til at tage os ind i arbejdet? Som for-